

mianer comiss, og den Jugl piber besynderligt! „Det er noget for min Broder!“ — og „det for min Søster.“ Man kan neppe rive sig løs, og endnu i Døren kaster man et Blik tilbage paa den hele Herlighed.

De sidste Dage før Juleaften kniber det. Arbejderne hjemme ere helbigvis ferdige; men der skal dog altid kjøbes Noget. Veiret er slet, Sneen fyger, i Gaderne ælter man i Sneen, men det faaer ikke at hjælpe. Dog helst ud om Aftenen, naar Alt er oplyst. Børnene skulle med, Forældrene have lovet det, og de Stakler træve afsted med forfrosne Hænder og Røde, men det er dog saa morsomt. Det gaar fra Bontif til Bontif og i nogle af dem gjøres Indkjøb. Man nedlader sig til Bontifer, hvor man ikke vilde gaar ind eller ned ved høitlys Dag. Lovkelige Barnealder, især ved Juletid! Man faaer Lov til at see paa alt det, man ikke maa faae, og man glæder sig ved den Tro, at Forældrene have høbt Noget, der er endnu bedre. Alle Indkjøb ere gjorte. Moderens Kommer frutte af Gaver, Faderens ligeaa, og de stakkels Børn have Hænderne fulde. Varer det længe, inden man kommer hjem, vifiseres Alt; thi de forfrosne Fingre og Hænder kunne ikke længer gjøre Gavn. Man kommer hjem, Forældrene gjemme de vigtigste Pakker, og Børnene gaar i Seng med sølge Drømme om de forventede Herligheder.

Dag, ikke Alle komme indenfor. Mange fattige Dreng og Piger staae udenfor og titte ind gjennem Binduet paa det oplyste Vegetoi og Stabs. De ere glade og fornøiede ved at see Andre glade; det er deres Juleglæde. Hvilkken Glæde kunde man ikke gjøre et saadant Barn ved at tage det indenfor og lade det vælge et Stykke! Man kunde være vis paa, det valgte bestedent, og Glæden vilde blive fordoblet, naar man lagde et Stykke til, til den lille Søster hjemme.

Men der gives Andre, der ikke sætte Pris paa det Slags smaaige Glæder. De tænke ikke paa Vegetoi eller Punt eller Lugus. Der skal noget Solidere til paa en saadan Fæst. Deres Luffer og Gang gaar til Høseren, hvor de sede Gæs ligge i lange Rader med aabne Arme og Been. Man kan see paa deres Trivelighed, at det er Julegæs, og de gaar af som varmt Brød. Fatter eller Mutter kjober en Gaas, hvøder den ind i et Kommetørklæde og bærer den hjem med et Ansigt, hvori man allerede kan see Tænderne løse i Vand. Den bliver hængt udenfor Kjøkkenvinduet i nogle Dage til Undervetning for Naboer og Gjenboer. Den hænger i Stud og Kulbe, men saa har den ogsaa Udset til at blive stoppet med Væbler og Svædser.

Nu de Sælgerne! De have dobbelt saa travlt som de Kjøvende; lutter Menneftelighed! Hvor gierne vilde de ikke tilfreds stille alle deres Kunder! Alt bliver taget frem, gamle og støvede Sager iblandt. Det kunde dog være, at der fandtes en Liebhaber. Man sælger for Spotpris, for Indkjøberens, man „naesten giver det bort“, saa at det bliver en Samvittighedsdag at kjober, for at man ikke i sin Ustydighed skal bidrage til deres Ruin. Deres Høflighed er mærkværdig. De bede enhver indenfor, de romme deres egne Bærelser for at gjøre Plads for de Besøgende. Gud veed, om de ikke ogsaa en gang imellem gjøre Plads for en lille anbefalende Rødlogn, blot for at komme tilrette med Kjøberne. Mere kan man dog med Villighed ikke forlange.

Juletræets Puntning er den sidste Begivenhed, før Tæppet gaar op. Det besværes af de Eldre, der maae see at holde Skridt med Tiden. Forvalde Væbler og Rødder, som i gamle Dage udgjorde Festdragten, ere nu for simple; der skal couleurede Glaslugler til; Vogstaber fortrænges af couleurede Lampen og Lys; Devijer fortrænges af elegante Nipsjager. Dog det er det Mindste; Børnene, de fornuftige Børn, glæde sig ved Træet, Vølene og Glimmeret; deraf kan der ikke være fer meget.

— Det gaar Grantærerne som Menneftene; de have en Skjebne. Nogle tilbringe Juleferien i Hovedstaden og omvædses til Juletræer. Paa Amagerstov og Høibroplads er Samlingspladsen for disse Fremmede. Derfra vandre de ud i Verden. — En Tjener gaar bort med et under Armen. Det kan være vis paa at komme i fornemt Selskab; det bliver uof punktet og behængt med ægte Guld og tracteret med de fineste franske Bonbons. Maafkee dog Ingen sees paa det, og næste Dag ligger det nede i Gaarden. — Et andet tager en Karl eller Pige hjem med sig fra Torvet. Det kommer i noget simpelt, men i godt Selskab. Børnene staae allerede og spejde efter det i Binduet; de komme det jublende imøde paa Trappen. Dets Tractement bliver Peber- og andre Sager, nogle nyttige Smaating, og paa Lys mangler der ikke. Det holdes i Værelse og Værdighed; man roser dets Værd og Holdning; man nænner ikke at klæde det heelt af samme Aften; det faaer Lov til at staae i sin Punt i flere Dage, og saa — op paa Loftet.

Andre synes at gaar en ublidere Skjebne imøde. De blive pakke paa Vogne og kjørte om i Smaagaderne. Man raaber dem op ved Navn, og de, der finde Lysthavende, maae ned i lave Kjølere eller ind i smaa Bærelser, hvor de neppe kunne staae opreiste. De blive lidt uhyggeligt tilmødt, de, der netop ere vante til at have høit til Loftet i Guds frie Natur. Men de blive godt modtagne. De blive ikke fordærvede af Hovedstadens Flitterstads, og de føle snart, hvor velkomne de ere, og det ovenkjøbet for deres egen Skyld. De føle, at de ogsaa kunne være Midlet til at „fange en Solstråle“. De Smaa, der kjæle for dem, ere ikke bestukne af det Glimmer, som deres fornemme Colleger ere beklædt med. Børnene spise deres Aftens-

mad med Diet henvendt paa dem, og om Natten drømme de om dem. I mange Dage ere de Børnenes Glæde.

Endelig kommer Juleaften. Ugens og Dagens Arbejde og Fjød kommer frem. Julebordet er dækket, men Døren ere endnu lukkede. I enhver Familie, som har Juletræ, er der Glæde. Børnenes Utaalmodighed vover med hvert Minut; Klokken bliver aldrig syn. Forældrene samle Børnene om sig; de fortælle dem Julens Betydning, og denne Fortælling lytte de til. De tænke neppe mere paa Træet derinde. Uvilkaarlig føle de Noget, som de vel ikke forstaae, men det Hellige og Høitidelige griber dem. Der gaar en smuk og venlig Solstråle gennem deres Indre. Det er som et Fornøielse Vab; gode Forfatter spire frem, og de føle Taknemmelighed mod deres Forældre, Kjærlighed til hverandre indbydes, og takke i Hjertet deres usynlige Frelser. Naar da Døren aabnes for Juletræet og Julebordet, see de ikke paa det som paa et Geburtsdagsbord med Præsenter, men stille og tause træde de ind, som om Træet derinde omhvævedes af usynlige Engle, der modtage dem med Smil og aabne Arme. Og der er Engle, som modtage dem; den faderlige Kjærlighed, den moderlige Lmhed modtage dem jo. Selv efter den mest jublende Glæde udenfor følger et Lieblits høitidelige Stilbed, saafnart de træde over Dørtærskelen.

Saaledes skide det være, og saaledes er det paa mange Steder, og maafkee allerøstest, hvor Julefesten fejres med saa faa Apparater som muligt. See blot paa de glade Ansigter i Portnerstuen. Paa Bordet staaer en Julegren, et Kjald af det store Juletræ, der skal figurere paa første Sal. Et Par Lys, lidt Guldpapir og i Toppen en stor Pierrat af Bekerske, det er hele Stadsen, og hvor glade sitre ikke Børnene paa den hele Herlighed, medens Moderen staaer bagved og smiler. Paa første Sal er Juletræet kun et Divertissement den Aften, og de pantede Gjester tænke maafkee neppe paa det, for man begynder at hede sig. Saa er det Tid at tænde Træet, længe efterat Vølene derude ere lukkede og Linene lukkede.

Langt om længe skal da Døren aabnes til Helligdommen. Vi slutte os til de Kredse, hvor Børn den Aften ere Dagens Helte. Der ringes med en Klokke, det er Signalet. Børnene storme til Døren; Forældrene staae bagved, Moderen med en Patteglut paa Armen. Døren aabnes. Der staae Børnene; Ingen tør træde først ind, men det varer ikke længe, før Alle ere omkring det hjære Træ, og lidt efter lidt komme Julegaverne frem. Hvor fornøiede betragte de Gamle Børnenes Glæde, især den Lilles paa Armen, der kun ved oppilede Line og ved at klappe med de smaa Hænder kan give sin Beundring Løst. — Der er en lille forældreløs Dreng med som Gjest. Alle de Smaa ere opmærksomme paa ham; enhver vil see ham glæde sig og kappes om at vise ham, at ogsaa han er betænkt af deres Forældre. Alt Vegetoiet prøves strag. Der er en forførbelig Concert af miauende Katte, gjøende Hunde, køkkelige Skrigedukker og skrigende Jugle. Den Aften maa Dret finde sig i al Musik.

Den forældreløse Dreng leer og jubler, men med eet, ved at see de Andre falde deres Forældre om Halsen, faaer han Taarer i Linene ved Mindet om, hvad han har tabt. Ja, midt i denne Tummel rundtomkring, midt i Jublen og Glæden i alle Huse flyder mangel hemmelig Taare, og den glade Juleaften er paa mange Steder en Grundringens Sorgfest. Hift sørgte Forældre over det Barn, der for saa Uger siden revs bort, og for hvem de havde paatænkt en Juleglæde; her sørgte Varnet over den bortgangne Fader eller Moder og føler Savnet dybest, netop hvor Kjærligheden var høiest. Her sørgte en heelt Familie over at have mistet en om og straksom Forførger; Glæden faaer ingen anden Plads til at trænge ind til dem, end gjennem Grundringen om, hvor lykkelige de kunde have været. En savner en kjær Veninde, som ligger paa Sygeleiet, en Anden sender Tanke og Hilsen langt bort til en fjern og kjær Slægtning, som Skjebnen maafkee for steds har skilt ham fra.

Maafkee er ogsaa mangt et Juletræ tænkt, hvor Glæden ikke er sand og naturlig; thi daglig var Kjærligheden ikke hjemme i den Kreds, men Spild og Tvebragt daglige Gjester. Den Aften fremkomles en Kjærlighed eller den vaagner for en Tid, og man forudseer, at den kun vil have et kortvarigt Lid.

Paa mange Steder er ingen Børn. Børnene vore, men den gamle Skik vedligeholdes, og man bliver den Aften Barn igjen, med den samme Forventning, med den samme barnlige Glæde. Her komme alle de Sager frem, som vakte saa megen Trævelhed i de sidste Uger. Enhver vil give sin Fader, Moder og Svødsende Noget. Det hemmelighedsfulde Sytsi, Forældrenes Indkjøb og Udbutier af Sparepengene blive betroede til den, der skal punte Juletræet. Her veies ikke Værdien; Givernes Hjerte bestemmer Gavens Værd, de Tanter, hvormed Arbeidet er udført, Tanktomheden i Balget.

Vølene slufkes lidt efter lidt. Man slutter sig mere sammen. Man leger en Timestid. Det er de exiguente Lege, som Trabitionen har overgivet os. Om Aftensbordet samles man; paa hin første Sal med Champagne, Geleer osv. Forunderligt! Den berusende og begejstrende Champagne vækker ikke den naturlige Munterhed, som det tarvelige Maaltid, der er kryddret med munter og kjærlig Skjemt. En Julepsalmes synges; den fremfalder en tause Andagt, og kort efter er Munterheden endnu større. — Overalt „flaer man sig løs“, enhver paa forskjellige Maade. Den laftige latter fra dem, der sidde om den

fede Gaafesteg og den rygende Bolle, er vel naturlig og hjertelig, men harmonerer ikke med Aftenens Betydning, ligesaa lidt som i det stive Selskab hos Baronen, at den Etikette og Conveniens, der ikke engang den Aften faaer Lov at blive hjemme, passer til de Følelser, hvormed man seer Julen imøde. Værdien selv udbringer en humoristisk Skaal, der findes uhyre vittig; den er ogsaa lidt mindre kjedsommelig, end hvad der ellers kydes per den Aften. Det er den tidligere „Julestue“!

— Det er paa Tiden at bryde op, Børnene begynde at niffe, og man kunde risikere, at et enkelt blev vrangent. Godt for dem, der ere hjemme! Den Tour gjennem Sneen og Kløst fra den varme Julestue sidde paa Aftenen er ikke den smukkeste Stutning af Aftenens Glæde, og ofte have vi beklaget de Smaa, der trikke afsted mellem deres Forældre i den lidende Kulde eller hange sovende paa Faderens Arm. Sid de laae i deres lune Seng og uforstyrret kunde drømme om de oplevede Begivenheder. Dog, Drømmene komme nok, selv om nogle Taarer ere sølbede under Afslædningen; og gid saadanne Drømme maae følge dem hele Livet!

Næste Dag — nei, vi ville ikke gaar videre, men ende med det jamme Duffe, som enhver første Juledags Morgen modtager sine Kærmeste med:

„En glædelig Jul!“

A. T.

Blandinger.

— Det sidste Nr. af Leipzig: Bladet „Gartenlaube“ for iaar bringer en Meddelelse, kaldet Edersfælde: Hallen paa Fæstningen Coburg, som ordret ligger saalunde: „Paa samme Sted, hvor de Danste i Foraaret 1628 under Christian IV sloge de tyske Keiserrødder og hvor de bleve slagte den 7de December 1813 af den tydske Legion under Wallmoden: i Edersfælde blev den 5te April 1849, under Hertugin af Coburgs Commando, det danske Linieskib Christian VIII sprængt i Luften, men Fregatten „Gefion“ taget tilfange og døbt Edersfælde. Gefions strøgne røde Flag med det hvide Kors er nu selvformet udbredt paa Vagvæggen af en Hal paa Fæstningen Coburg; foran det staaer mægtigt opreist Svæbelen af hirt i Luften sprængte Skib, Gullionsfiguren Kong Christian VIII, bærende Scepter og Rigsøble. Tilføire og tilføire paa den prydede Væg hænge Capitain Palubans Sabel og andre erobrede Seirstrøg. Ved en bred og høi Glasdør er Hallen skilt fra Fæstningens indre Gaard.

Men den 26de August d. A., paa en Søndag-estermiddag, stod hin Hal vidt aaben, besyttet af en den omgivende Halkreds af Coburger Turnere; i denne Halkreds lagrede den af Turnerne hidtil opbevarede og herhen bragte Fane, som de slebsvig-holstenske Turnere havde vundet ved den store Fæst i Coburg og da havde ladet blive tilbage som en heligtmanende Gave, fordi de ikke turde eller vilde bære, at bringe den hjem til deres underkjuede Land. Som det, isfste Befrøvelsen af Coburger Turnere i „Gartenlaube“ Nr. 27, saa almindeligt og levende blev onstet, havde Seirherren ved Edersfælde tilstedet, at Fanen maatte opstilles som et manende Sindrillede i hin forjættende Hal, dog uden Bram, stille og alvorligt, som den fulle alvorlige Sag bød det. Og saaledes stede det da ogsaa; under Klängen af „Schleswig-Holstein merumshlungen“ strøede Turnerne med høitideligt Alvor til Hallen, daunede Halkredsen, blottede deres Hoveder, smykkede den forældreløse Fane med en Turners Vædskaand og bare den ind i Hallen. Alt dette stede uden Ord, under alvorstidig Gravtilbed; dyb Tausked heilede ogsaa over den vidtom forsamlede Mængde. Denne Tausked, denne Stilbed, talede sølthomt græbende til Alle; høiere og mere manende end alle Taler og Sange vilde have formaaget. — Men nu pludseligt et tresfaldigt, torbenede „God Lykke“ for Schleswig-Holstens friere Fremtid — og Hallen blev tuffet. — Sid den snart atter maatte fløve op, for at modtage nye Seirstrøg! Sid det arme Lands frie Fremtid allerede maatte ligge i smulmende Knop!

Til denne Udgydelse slutter sig et i Bladet anbragt Billede, der forestiller Hallens Væg med de der opstillede og opbængte Sager.

Den viltig afsøde Hertug af Richmond var en stor Konefjælle og havde fat sig som Naal af forfæffe sig et Billede af Raphael til sin Samling i Terbolton, men da han, uagtet alle sine Bestræbelser, ikke havde kunnet naae dette Naal, lod han, isfbedtfor det langstelsfuldt onstede Maleri, en Banknote paa 50,000 Pd. Sterling, der „efter modtagelsen Valuta“ var udfærdiget i dette særlige Niemed af Englands Bank, indfatte i en Ramme og opbænge i Galleriet mellem de andre Stykker. Til Bestilling mod lange Fingre blev Rammen indrettet som en frygtelig Høvedesmaafine, med Selskud og udspringende skarpe Taaler, saa at Ingen hidtil har vovet at lægge Haand paa den; den Afbøde var den eneste, som vidste Bested med, hvorledes man kunde udtage Banknoten uden Fare, men han har fornødentlig glemt at aakembare Hemmeligheden og den er saaledes gaaet i Graven med ham. Hans Arving, Greven af March, hvem det synes, at Banknoten har siddet længe nok i Rammen uden at trække Henter — hvorefter Ar er nemlig forløst, siden den blev indfattet — men ikke vil vove sit Liv for at faae den ud, skræber ved alle optænkelige Midler at faae fat i Rammens forførbidger; dersom denne Mand ikke er til at finde, vil han træffe en Overenskomst med Banken om „paa lang Distants“ at adlægge Ramme og Note underveet, med at den pålvende Sum derefter stilles til hans Raadighed.

I Havre er der blevet anstillet vigtige Forsøg med en Hæfte af Forbedringer ved Dampfmaskinen, som ere bragte i Udførelse paa Uisfjøllet „Furet“; Kulforbruget skal ved disse Forbedringer være indskrænket til omtrent det Halve af hvad der tidligere behøvedes. Epinberen hedder Normand og er Søn af en i den franske Marine berømt Skibsbyggere.

— Det franske Blad „Patrie“ meddeler, at der med det første vil blive oprettet et geistligt Samsind i Algier, under Navnet Nybyggervøddene. Disse Brodre skulle efterhaanden opbyrde de endnu udørkede Dele af Landet, som derefter skulle overgives Staten til Colonisation.